

Все тільки починається
Зоряна Лешко

Ворожіння на долю манять і лякають, і лише час покаже, що насправді ховається у тунелі із дзеркал. Леся зважилась і пошкодувала. Минув час, вона молода і успішна, але чи знає хтось, що насправді ховається за її усмішкою і впевненістю у собі? Що вона втратила і що отримала натомість? Коли доля подарує їй несподівану зустріч, чи зможе вона повірити у диво?

Зоряна Лешко

ВСЕ ТІЛЬКИ ПОЧИНАЄТЬСЯ...

Грудень 1997

У кімнаті майже не було меблів, лише стара шафа і спеціально перенесений круглий стіл, напевне, саме тому вона здавалась особливо холодною. Квартира наче противилась новим жильцям, не бажаючи бути затишною і теплою. Батарея під вікном відчутно нагрілась, але тепло тануло десь посередині кімнати, не встигаючи її нагріти.

Лесі не подобався новий дім подружки: гулкі стіни, напівпорожні кімнати та запах необжитого приміщення здавались особливо моторошними і Леся переконувала себе, що саме через холод у неї затерпли пальці і вся вона тремтить, але всередині наростав протест проти самообману та примусу. Дівчата потирали руки, видихаючи хмаринки пари і вичікувально дивились на Лесю. Нарешті вона не витримала:

- Я не впевнена, що хочу спробувати.
- Да ладно, Лесь, нічого з тобою не станеться. Дзеркало не кусається.
- Девки, мені реально страшно. З таким не можна бавитись.
- Не думали ми, що ти така затуркана.

Ярина знов брала її на понт, а дівчата сміхом дружно підтримали.

- Ха-ха-ха, дуже смішно. Я не хочу.
- Леся, ну ти чого? Сама ж почала. В нас не вийшло, то може в тебе вийде. Розкажеш. Ну невже тобі не цікаво?

Леся відступила на крок і схрестила руки на грудях. Вона вже не рада була, що розповіла подругам про ворожіння на дзеркалах, думала – пожартують, посміються і забудуть, а вони дружно вирішили перевірити.

Стіл готовий: біла скатертина, свічка, два овальні дзеркала і дві блондинки й брюнетка благально дивились на рудоволосу подругу. А вона намагається приховати, що боїться. Леся переконувала подруг і себе, що не вірить у всі ці містичні дурниці, але зараз, стоячи перед приготованим столом, відчуває, як наростає паніка.

– Я нічого не починала і не збиралась. То вас перемкнуло. І мені не цікаво, може я взагалі заміж не збираюсь! І взагалі, яка вам різниця, спробую я чи ні?

Ярина раптом змінила тактику, ставши схожою на кішку, що запопадливо заглядає в очі.

– Ну Лесь, ну давай! Ну не даром же кажуть, що всі рижі – відьми. В тебе точно вийде.

І Леся вже знала, що не встоїть, бо через кілька хвилин Ярина почне тиснути на все, що зможе і, зрештою, із сльозами звинуватить її у тому, що вона не справжня подруга. Основний аргумент, який, чомусь завжди діє на Лесю.

– Я навіть не впевнена, що ми все правильно робимо. Бабця мені колись розповідала, але казала, що це небезпечно. Якщо випустити із дзеркала дух, то він буде все життя лякати. От і в вас нічого не вийшло.

– Бачиш, нічого з нами не сталося і з тобою не станеться. А якщо получиться, то ти побачиш свого судженого. Ну!

– Але, девки, якщо у вас не вийшло, то певно, щось неправильно, я щось забула і в мене тож не вийде.

– Тим більше нема чого боятися. Ну Лесюнька, поспробуй. Якщо і в тебе не вийде, то вже будемо знати напевняк.

Леся видихнула, надимаючи щоки – такого напору вона не сподівалась.

– Добре. Виходьте.

Дівчата вийшли з кімнати, церемонно прикривши двері. Леся зітхнула і подумала, що можна тихо пересидіти, а дівчатам скаже, що нічого не вийшло. Вони однаково ніколи не дізнаються, що вона навіть не спробувала.

І хто тягнув її за язик? Нащо було розповідати? Подруги сприйняли все, як чергову розвагу, може тому вони нічого і не побачили. А Леся боялась: у дитинстві вона наслухалась бабусиних історій про домовиків, відьом, духів і про те, які наслідки може мати необережне поводження з ними. Вона виросла і була певна, що страхи залишилися у дитинстві, а виявилось, що ні.

І от тепер від думки, що доведеться дивитись у безкінечний темний коридор із дзеркал і свічки, та ще й у темній кімнаті, їй ставало млосно. Бабуся вміла страшно розповідати. В той же час їй злила думка, що навіть Ксюха, яка боялась майже всього – і та спробувала.

– Уф. Будь, що буде. Раптом вдасться?

Леся збрала свої руді кучері на потилиці і, скрутивши їх, заховала під комір. Тоді сіла за стіл, запалила свічку і, вимкнувши настільну лампу, тремтячою рукою поставила свічку між дзеркалами.

– Суджений, ряджений, прийди до мене...

Вогник свічки хитнувся, як від протягу і Лесі здалось, що вона чує сміх: глибокий, грудний, з дзвіночками... Сміх чоловіка... Раптом із дзеркала вийнуло лісовим повітрям і їй шоки торкнувся легкий поцілунок...

Леся з диким вереском відскочила від столу, перекинувши крісло, дзеркала і свічку. В кімнаті стало зовсім темно і вона, боячись ступити крок, щоб не порізати ноги скалками, заверещала з новою силою.

Опам'яталась від того, що їй трусять так, що боляче шиї. В кімнаті горіло світло, Ксюха плакала, а Ярина вже збиралась дати Лесі солідного ляпаса. Таня стояла збоку і насуплено спостерігала за всіма.

– Леська, Леська, що сталося? Ти хочеш, щоб сусіди міліцію викликали? Перестань ричати, в Ксюхи через тебе істерика почалась. О йолки-палки! Ти розбила мамине улюблене дзеркало! Блін, мені влетить.

Леся дивилась на дівчат так, наче вперше бачила: вони обдурили їй, чи приховують побачене навіть одна від одної? Не може бути, щоб у них нічого не вийшло, вона ж не встигла навіть замовляння договорити!

– Вибач, я ненавмисне.

– Ага, ненавмисне. Ти, що привіденіє побачила?

Леся зблідла, але відповіла несподівано тихо і спокійно, навіть Ксюха перестала плакати.

– Я йду додому.

Тоді, обминаючи подруг і дивлячись під ноги, вийшла з кімнати і пішла до вішка. Дівчата вервечкою побігли за нею.

– Леся, ти чого кричала?

– Просто... глюк – ефем. Я йду додому.

– Але...

– Па, девки.

Леся швидко взула чобітки, замотала голову і шию широким шарфом і не застібаючи плаща вибігла з квартири.

...у лісі було добре: спокійно, ясно і свіжо. Леся сиділа посеред галявини на м'якому, товстому пледі, із келихом шампанського і мружилась до сонячних променів, що крізь соснові гілки падали на обличчя. Вона почувалась дивно: легке збудження і трепет, помережені нетерпінням. Вона чогось чи когось чекала і вже починала нервувати...

Її щоки торкнувся легкий поцілунок, з несподіванки вона пролила вино і насупилась.

– Дивись, що я тобі приніс.

На плед перед нею посипались великі, чорні ягоди ожини. Вона підвела погляд і вперше подивилась на того, кого чекала з таким нетерпінням: щаслива усмішка, неймовірно сині очі і світле хвилясте волосся. Високий, підтягнутий, енергійний – він не здавався їй надзвичайним, чи вродливим, але серце чомусь забилося сильніше і вона мимоволі відповіла йому щасливою посмішкою.

– Скуштуй.

Він присів біля неї і торкнувся ягідкою її вуст, а потім нахилився і поцілував. Тілом розлився жар, вона дозволила покласти себе на плед, торкатись волосся, талії, стегон...

Десь далеко, врізаючись у звуки лісу, загальмував автомобіль, почувся удар. Вона відчула, що чоловік відпустив її і відкрила очі. Він нависав над нею на витягнутих руках і дивився з таким болем, що їй захотілось обійняти його, заспокоїти. Вона простягнула до нього руку і усвідомила, що його обличчя змінюється: ніс і ліва половина перетворились у криваве місиво. Крапля крові, повільно набухнувши, впала їй на щоку. Вона закричала...

Леся сиділа на ліжку обіймаючи коліна і тремтіла. З відкритої квартирки віяло холодом, але вона знала, що трусить її не від цього. Серце калатало, волосся вологими пасмами падало на обличчя, а сорочка прилипла до спини.

Леся тремтячими пальцями торкнулась щоки і мало не скрикнула, згадавши краплю крові із сну – обличчя було мокрим. З горла вирвались глухі схлипи і лише тепер вона зрозуміла, що плаче. Леся вхопила подушку і розридалась, притискаючи її до обличчя.

Нащо я це зробила? Бабуся попереджала про наслідки. Що ж буде далі? А якщо він буде приходити кожної ночі? Я збожеволію. Як холодно...

Леся встала з ліжка і підійшла до вікна. Вставши на кінчики пальців, вона дотягнулась до квартирки, закрила її і завмерла, дивлячись надвір. Вздовж вулиці світили ліхтарі, падав густий сніг і не здавалось, що надворі ніч.

Поступово вона заспокоїлась і їй навіть стало смішно із своїх страхів. Насправді все просто – вона перенервувала під час ворожіння, заснула за столом і від незручної пози їй наснилося все те незрозуміле. А подружки! Замість того, щоб заспокоїти, самі впали в істерику, налякали її ще більше і, як наслідок, страшний сон.

Леся на мить заплющила очі і знов побачила криваве, спотворене обличчя. Вулицею промчало авто, буксуючи у глибокому снігу і Леся майже застрибнула у ліжку, їй знов стало страшно і холодно. Вона посиділа кілька хвилин, заспокоюючи дихання, а тоді лягла, скрутилась калачиком і накрилась ковдрою так, що стирчав лише ніс.

Серпень 2002

Леся стояла біля вікна, насуплена, із схрещеними на грудях руками. Вона досі не вірила, що Ярина не жартує.

– Навіть не думай! Славик мене приб'є, якщо дізнається. Навіть гірше – він мене морально доколупає.

– Та звідки йому взнати? Він такий зайнятий роботою, що на тебе часу майже немає, а лазити по сайтах знайомств – тим більше.

Леся згадала про каву, яку залишила на кухні настоятись і вирішила, що це привід втекти від розмови. Може Ярина правильно зрозуміє і відчепиться.

– Зараз прийду.

На кухні вона повільно розмішала ложечку цукру в горнятку, вдихнула аромат і повернулась у кімнату. Ярина сиділа на дивані, закинувши ногу на ногу і очікувально дивилась на неї. Леся зітхнула і вирішила змінити тактику:

– Яра, ти завжди намовляєш мене на якийсь прикол, а розгрібаю я сама. І взагалі – нащо воно мені треба?

– Ой, та перестань! Ти ще заміж не вийшла, а вже робишся квочкою. Тобі двадцять два, а вже без дозволу нареченого і пчихнути не можеш.

– Те, що Ярослав тобі не подобається не означає, що я маю поводитись, як німфоманка.

– Ну ні, ти себе чуєш?! Я ж не тягну тебе зрадити його з першим-ліпшим. Зареєструємось на сайті, під ніком, поспілкуєшся трохи, не виходячи з дому, розвієшся, а коли повернешся з відрядження твій ненаглядний – видалиш анкету.

Леся примружила очі: ідея була цікавою, але її щось муляло. Почуття до Ярослава не б'ють фонтаном і у такій розвазі вона не бачить нічого поганого, бо нікуди не ходить після роботи і все частіше відчувається відірваною від життя. Тим більше, що поки що вона йому не дружина і

взагалі – часом відчувається поруч з ним на пташиних правах. Трохи розвіяти, набратись певності, підняти самооцінку – можна спробувати.

Але! Ярина ніколи нічого не робить просто так. То в чому заковика?

– Я ж бачу, що ти хочеш. Лесь, ну чесне слово! Ти сидиш вдома, як монашка. Зранку на роботу, ввечері звіт по скайпу, книжка, телевізор, спати. Та ж тебе навіть у вихідний в кафешку фіг витягнеш, я вже мовчу про дискотеку. Я розумію – якби ти любила його без пам'яті...

– Я і люблю...

Лесь одразу ж вдала ображену – чого-чого, а проникливості Ярині не бракує.

– Ага, щас! Він задурих тобі голову обіцянками про гарне життя, перспективну кар'єру, яка на дев'яносто відсотків у його уяві і медовими словечками. Він взагалі сприймає тебе, як... як найдорожчий елемент декору.

– Що-о!?

– Вибач. Я тупо заздрю. Ну не ображайся, Лесюня. Просто підтримай мене. Ксюха такого мужика знайшла через сайт, то може і мені пощастить, а ти ще кілька контактів підкинеш... Ну будь-лааааааааасочка... Я вже зареєструвалась.

– Відколи це тобі кавалерів бракує?

– Власне – кавалерів не бракує, а я хочу чогось серйозного.

– На сайті знайомств?!

Ярина подивилась на неї так, наче Лесь розумово відстала і не розуміє елементарних речей.

– Ну так. Знаєш, зараз є мода серед забезпечених чоловіків – шукати наречених через нет. Вони хочуть переконатись, що дівчатам не потрібні їх гроші, а вони самі. Якось так.

Лесь хитро примружилась:

– І як ти вирахуєш, хто є хто?

– Є кілька способів... Ну то як?

Невже вона це серйозно? Вся катавасія для того, щоб знайти мужика в неті, коли вони пачками по місту ходять? І багато з них досить не бідні. І не з одним Ярина знайома особисто. І не один не проти замотити з нею. Дивно якось.

– Ти ж все одно не відчепишся...

Ярина підсунула ноутбук із відкритою анкетою і Лесь, голосно зітхнувши втупилась у монітор. Це ж треба стільки всього заповнити, а ще нік вигадати і найголовніше – знайти цікаві екземпляри для подруги. Це за

умови, що вдасться якось зрозуміти, хто ж з них замаскований олігарх. Хоча Леся все одно сумнівалася, що подруга вмовляє її лише заради цього. Її пояснення здавалось правдоподібним і якби не маленький неспокійний хробачок у Лесиній голові, вона б вже давно погодилась, лиш би Ярина перестала виносити їй мозок.

– Добре, тільки каву доп'ю.

Фокса; 22 роки; неодружена; люблю блюз, шоколадне морозиво і latte; шукаю цікавого співрозмовника; зустрічі та інтим не пропонувати.

– Так може бути?

– Супер. Зразу видно – писала скромниця. Фотку додай.

– Нащо? Ми так не домовлялись.

– Ти думаєш без фотки хтось напише? Лесь, в тебе ж є така маленька, гарненька, там де ми в лісі, пам'ятаєш? Ти з деревом обнімаєшся – якраз те, що треба.

– Яра, а ти впевнена, що воно мені боком не вилізе?

– Та чого ти так хвилюєшся? Крім нас ніхто не дізнається.

Лесю раптом осяяло:

– Слухай, а чого б твою фотку не поставити, якщо для тебе шукаємо?

– А якщо тобі хтось сподобається, як ти поясниш?

– Ніяк, бо я не збираюсь ні з ким зустрічатись.

– А раптом?

– Яра, ми так не домовлялись...

Ярина картинно закотила очі і зітхнула.

– Лесь, ну ти, чесне слово, як тоді. Просто визнай, що боїшся і замнемо тему.

– Ага, з тобою замнеш.

Леся читала. Еміль Золя, «Дамське щастя». Перечитувала втретє. І кожного разу намагалась зрозуміти, що її так вабить у цьому творі і чому щоразу здається, наче вона щось пропустила. От тільки сьогодні читання не йшло і вона злилась на подругу і на себе.

Коли Ярина починала нити, легше було погодитись зразу, бо вона все одно доконає. Але як тільки подруга пішла, Леся вимкнула ноутбук і зайнялась справами. Роботи завжди багато, якщо її навмисне пошукати: витерла пилюку на поличках і на книжках; перебрала гардероб; підготувала зошити і підручники, щоб в останній день не морочити собі голову і на останок помила вікна. Кава, обід, покупки, ще безліч дрібних справ – і до вечора вона почувалась такою втомленою, що мріяла лише про гарячу ванну із м'ятною олією і книжку.

Леся занурилась у ароматну ванну, відкрила книжку і тут прийшло воно – роздратування. Леся зрозуміла, що їй дико цікаво, чи хтось написав, що написав і скільки взагалі дивилось її анкету. Вона злилась на себе за цю цікавість, але вже не могла зупинитись.

Наче караючи себе, вона прочитала ще дві сторінки, повільно встала з ванни, так само повільно витерлась і намастила тіло бальзамом. На кухні зробила велике горнятко чаю і повільно пішла у кімнату.

А всередині в неї дико верещало і вже десять разів добігло до ноутбука і назад вмираюче з цікавості її друге я.

Екран привітав її заставкою із накачаню фітнес-дівою і підписом: «Працюй над собою. Ніхто з першого погляду не закохається у твій багатий внутрішній світ».

– От саме нагода спочатку внутрішній світ представити. Так! Якщо ніхто не написав – зразу видаляю і пошлю Ярину лісом.

Сто тридцять чотири повідомлення.

Леся оторопіло дивилась на екран і розуміла, що радіє. Ще доби не минула, а лічильник повідомлень зашкалює. Але як тільки почала переглядати, радість змінилась злістю і роздратуванням. Із першої півсотні залишила лише чотирьох, решта пішли у чорний список. Іншим пропонували – і просто так, і за гроші, причому і їй, і з неї.

– Бувають же такі придурки... І на цьому сайті Оксана знайшла нормального мужика? А Ярина шукає законспірованого принца? Жесть! Як я дала намовитись? Та ж тут навіть просто поспілкуватись нема з ким!

Але попри злість вона і далі переглядала повідомлення: якщо вже видаляти анкету, то треба набратись отрути і ґрунтовно пояснити Ярині, чому вона не братиме у цьому участі.

«А тобі пасує нік»

Леся спіткнулась об речення. Як не дивно, але він єдиний, хто помітив зв'язок між ніком і її рудим волоссям.

«Дякую»

Відповіді не було, значок «онлайн» не моргає, отже він не на сайті і можна швиденько переглянути його профіль, суто з цікавості – а раптом це екземпляр для Ярини.

Мрійник, 25 років; неодружений; люблю міцну каву, чорний шоколад і осінній ліс; шукаю споріднену душу з родзинкою і перцем.

Леся усміхнулась: цікаво, з гумором і нахабно. Вона просто не змогла втриматись від колючки:

«Цікавий суповий набір)))»

Майже миттєво їй стало незручно – це ж вона зачіпає його, дає привід знов написати. Хоча зі старту все так і задумано, вона почувалась, наче робить щось погане. А ще вдень переконувала себе, що все нормально і це розвага, про яку ніхто не дізнається.

А тоді вона побачила фото і завмерла – щось невловимо знайоме було у його посмішці, так, наче вона вже бачила її раніше... І погляд ледь примружених проти сонця очей, і дерева за його спиною...

«Я вірю, що існує ідеальна жінка, призначена саме мені.»

Тенькнув сигнал повідомлення і Леся мало не підстрибнула з несподіванки. В першу секунду їй захотілось закрити ноут і відстрибнути в бік, але потім подумала, що це буде по-дурному. Хай вона не помітила, як він зайшов на сайт, але почуватись, як застукана за підгляданням школярка просто смішно. Він не знає її, вона не знає його і вебкамера не увімкнена. Крім того, Леся чомусь зачіпало те, що він писав.

А якщо призначена саме тобі жінка виявиться неідеальною?

Виключено

І чому?

Бо я буду бачити її такою.

Леся розізлилась, але не могла зрозуміти – чому. Проста фраза викликала у ній бурю емоцій – від бажання розплакатись до майже відчутної ненависті. Неправильно писати таке серед вульгарності і розпусти.

«І ти шукаєш її саме тут, на сайті, який більшість чоловіків сприймають, як віртуальний каталог борделю?»

Він мовчав кілька хвилин. Леся подумала, що образила його і не дочекається відповіді. Або що він напише єдино логічне: «а що ти тут робиш?» Вона б і сама так написала. Ну і нехай. Може це тільки вона так думає, що образила, а насправді влучила у ціль?

«У тебе щось сталося? :- (»

Якби він написав «у тебе проблеми?», то Леся сприйняла б це, як вияв образи, бо вважала вислів стандартною фразою агресії у відповідь на незручне питання. Але він написав так, наче зрозумів щось таке, чого вона сама у собі не розуміла. І це зачепило її настільки, що вона grimнула кришкою ноута.

– У мене нічого не сталося, у мене все прекрасно... психолог довбаний...

...поцілунок був довгим і неймовірно ніжним, вона віддалась йому повністю, насолоджуючись кожною миттю. Вона відчувала теплу долоню на потилиці, пальці ледь торкаючись провели по спині, вона витнулась, поцілунок перервався...

Леся лежала і дивилась у стелю. За вікном сіріло, до дзвінка будильника ще дві години і вже зовсім не хочеться спати. Серце ніяк не хотіло заспокоїтись: від згадки про поцілунок, хай навіть у сні, дихати ставало важко, в животі пульсувало тепло, а обличчя пашіло жаром.

Славко далеко, я сама, от і сниться, і хочеться... а ще духота така, що із шкіри вилажу...

Але Леся розуміла, що насправді річ не в цьому. Славко ніколи не викликав у ній таких емоцій, таких бажань, він був стриманим у виявленні почуттів. Сьогодні ж вистачило одного погляду на фото і у неї почалась гормональна

революція. Це якось неправильно – так реагувати на чоловіка, якого не знаєш і навіть не бачила у реальному житті.

«Я буду бачити її такою».

Слова спливали у свідомості і Леся зрозуміла, що саме у цьому річ: що б не казав Ярослав, які б дорогі подарунки не робив, як би не дивився на неї – вона ніколи не відчувала себе особливою для нього у такому сенсі.

Напевно, Ярина все ж таки мала рацію – із Славком їй просто зручно і тому вона закриває очі на взаємовигідність їх стосунків. Леся, безперечно, любить його, але... Чомусь їй здається, що між любов'ю і коханням величезна різниця. Їй лише двадцять два, вона ще занадто молода, щоб відмовлятися від тих емоцій, які дають справжнє кохання і пристрасть. Але відмовляється, бо у ній переважає розсудливість і вона не зустрічала чоловіка, який змусив би її забути про все на світі.

І от зараз, коли все вже майже вирішено, Леся відчуває у собі зміни – незнайомий, небачений чоловік не виходить їй з думок і переслідує навіть у снах.

– Мана якась... Я люблю Славка, у нас спільні плани на майбутнє... Треба з цим покінчити. Я не повинна так реагувати на гарні фрази незнайомого чоловіка. У неті всі стають ідеальними і у цьому легко переконатись – треба його спровокувати. Він десь проколеться, а я заспокоюсь... Хоча, чому я? Скину Ярині і хай розгрібається.

Леся відкрила ноут і відновила сеанс.

«Вибач, не хотіла тебе образити»

Вона почекала кілька хвилин і вимкнула ноутбук. Не дивно, що Мрійника не було на сайті, бо ж п'ята година ночі і, напевно, він проігнорує її вибачення. Ну і нехай, у неї без того купа справ. За два тижні почнеться навчання, треба скупити канцелярію, кілька обновок і осінні чобітки. І відпочити, використавши залишки зарплатні.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=21206178&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне

МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.